

ȘORICEI DE BIBLIOTECĂ

**Prof. înv. primar Daniela Fodor
Scoala Gimnaziala Octavian Voicu, Bacau**

Cei care au prieteni cu care să râdă, să plângă, să învețe, să danseze, cu care să trăiască, să iubească, să îmbătrânească și să moară alături... aceste ființe trăiesc o viață cât se poate de frumoasă. Atunci când nu mai sunt nu regretă că s-au dedicat celorlalți.

Astăzi multă lume tinde să fie orientată spre acumulare materială, și din ce în ce mai falimentară și mai împovărată când vine vorba de relaționare, de comunicare.

Ce ne atrage cel mai mult atenția și-n ce investim cea mai multă energie se poate încadra într-una din aceste experiențe: acumularea și relaționarea. Acumularea ține de împlinirile noastre materiale: concursuri, carieră, succes, bani; pe când relaționarea presupune stabilirea de legături strânse de prietenie, de colaborare și întraajutorare, să știi atunci când are nevoie de un cuvânt de îmbărbătare cel pe care îl consideri apropiat, ...

Tânjim după interacțiuni față-n față, vrem să fim văzuți, cunoscuți și băgați în seamă și de ce nu, chiar slujiți. Mai greu însă este ca la rândul nostru să-i cunoaștem și să-i vedem, să-i cunoaștem și să-i slujim pe alții.

Avem nevoie să ne legăm unii de alții, să trăim cu și pentru alții. Căutăm soluții, unele mai bune (prieteni adevărați) altele mai rele (internet, televizor, o viață fără reguli). Avem de învățat să îngrijim tot mai mult, pentru că tot ce contează cu adevărat sunt oamenii.

Asta nu înseamnă că acumularea este un lucru negativ, dar trebuie făcută corect și cu o motivație bună, însă nu poate înlocui relațiile.

Să asistăm la dialogul unor „șoricei descurcăreți” care vor să se facă respectați de toată lumea, dar mai ales de prietenii din grup. Câți dintre ei nu doresc acest lucru?

- Mișcă-ți fundul, handicapatule!
- Tacă-ți fleanca, gunoiule!
- Au, uită-te pe unde mergi, umflatule!
- Uită-te tu, ratatule!
- Hei, cap pătrat, așteaptă-mă!

Vreau să prezint în câteva rânduri istoria unui șoricel ce se vrea descurcăreț, biografia lui este constituită dintr-un șir de întâmplări care de care mai nostime, el de altfel, în toate împrejurările vieții descurcându-se de minune.

- A, să vezi ce mi s-a întâmplat!

Să vezi cum i-am dus. A, să vezi ce chestie grozavă le-am făcut. Când îl întrebi ce mai face, îți răspunde mecanic:

- Cum, ce fac? Încep o viață nouă... De mâine mă las de fumat.

El întotdeauna fumează ultima țigară. De aceea are țigara un gust atât de plăcut. E convins că are foarte multă voință, atât de multă încât nu o mai folosește. De ce să nu fumeze dacă știe că oricând se poate lăsa de fumat?

Măgăria pe care o face cu atâta voie bună e și ea, evident ultima... de când îl știu, tot începe și iarăși începe o viață nouă. El pornește de la ideea că toții oamenii și toate instituțiile trebuie păcălite. Unora le-a făcut-o, pe altul l-a dus, pe altul l-a tras în piept.

În școală n-a învățat, ci și-a păcălit colegii și profesorii.

- Să vezi ce farse le am jucat... Să vezi ce ușor copiam eu. Pe toți i-am dus cu preșul.

Așa a tras pe sfoară până și tabla înmulțirii și în felul acesta și-a continuat mersul triumfal spre ignoranță.

- Eu să muncesc ? Da ce sunt prost?

Și începe să se laude cum face și cum drege el, cum îi păcălește el pe toți, ce tip grozav este el, cum îl iubesc toți pe el.

Pe actuala lui prietenă n-o iubește, ci o păcălește, sentiment de care este foarte mândru.

- Să vezi cum am îmbrobodit-o!

Rămâi uimit de stupida și mica lui viclenie. Dar el continuă să gândească

- L-am vrăjit, i-am dat ceață. Și pe aceasta am prins-o în cursă...

- Nici ăsta nu mi-a scăpat...Sărmanul șoricel viclean!

De fiecare dată a ieșit basma curată. De fiecare dată este hotărât să înceapă o altă viață, să nu mai jignească, să nu mai fumeze, să nu mai piardă timpul. Dar este posibil să apară o schimbare? Cu alte cuvinte aspiră spre o viață nouă dar nu prea reușește. Fiecare dintre noi suntem un pic ciudați, poate nu suntem chiar ca șoricelul descurcăreț. În schimb descoperim poate și noi că avem obiceiuri pe care nu le mai putem controla ușor, fapte din trecut asupra cărora nu mai putem reveni, fisuri pe care nu le putem remedia ușor.

Eu mă gândeam că istoria omenirii, care pentru noi este o încăierare prelungită, pentru Cineva nu-i decât un meci festiv. O ceremonie minunată care a început în aurora timpului și se va sfârși abia atunci când ultimul jucător va fi depus ultimul efort.

Nu atât locul pe care îl avem este important, cât mai ales, perfecțiunea și intensitatea prezenței noastre. Ce importanță are dacă sunt înaintaș sau fundaș, dacă eu mă arunc în joc până la epuizare.

În această lume toți avem locul fixat de la început. Ar fi minunat dacă am intercepta bine pasa frumoasă a vecinului sau mingea trimisă în diagonală de pe cealaltă extremă.

Să participăm la construirea jocului, la pregătirea atacului în vederea obținerii victoriei comune. Să luptăm cu curaj până la finele reprizei, în ciuda greșelilor, a faulturilor și a rănilor. Poate ne zăpăcim văzând comportamentul spectatorilor și al colegilor mei de joc sau ne-am îngâmfat cumva la auzul aplauzelor.

Oricum ar fi bine ca atunci când ultimul fluier ne va anunța sfârșitul vieții să fim selecționați cu toții pentru Cupa Cerească.

Bibliografie

1. Michel Quoist, „Iată-mă, Doamne!”, ed Ars Longa